

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Evropeae Historiae Societatis Iesv Pars ...

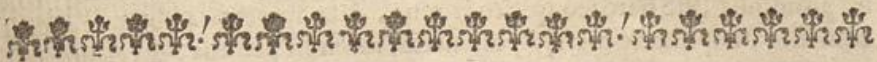
Anglia

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1671

Capvt XI. P. Ioannis Harti certamen, & victoriæ. Fidei eius integritas. Defensio aduersus Casaubonum. Mirum P. Ioannis Bennetti robur in tormentis. Responsa eiusdem generosa. Exilium reditus, mors ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-10773

P. Ioannis Harti certamen, & victoria. Fidei eius integritas. Defensio aduersus Casaubonum. Mirum P. Ioannis Bennetti robur in tormentis. Responfa eiusdem generosa. Exilium reeditus, mors post ann. 35. labores sanctissima.

C A P V T XI.

SA CERDOTVM septuaginta exilium, duobus illorum faustif-
 simum accidit auebant pridem in Societate vitam Deo sacrare,
 utrique Ioannis nomen fuit, cognomen singulis Harti, & Ben-
 netti, digni ambo huius & loci, & anni memoria, & honore Hartum qui-
 dem vox Dei prima exciuerat ante annos decem, cum Vvestono Comes
 Romam appulisset Iubilæi causa. Ingressus urbem Vvestonus illico ad
 S. Andreae Societatem induit tiro egregius, viginti quinque tunc annorum;
 repetiturus paulò post Angliam, & ministerij sui vices agendo ferendòque
 splendide nobilitaturus. Respondit Hartus vocanti Deo cunctantiùs, ut-
 que ipsemer de se refert, secum ipse diu pugnans altercatus est volens no-
 lens, prout illum sacer in Deum amor trepidiùs, aut ardentius agebat.
 Fluctuauitque in hoc ambiguo cogitationum iactantium ad mensem Iu-
 nium anni 1580. quo ex Collegio Remensi traiecit in Angliam cum P.
 Cottamo, ipsòque statim sui appulsus die captus. Londini publicum subiit
 tribunal, pro se suoque aduentu dicturus. Erat tunc forma præstanti iuue-
 nis, nobili genere, & iam theologus Oxonij baccalaurea insignitus, tam
 viuacis, doctique ingenij ut eum Camdenus omnibus in exilium pulsus an-
 teponat. Quæ causa fuit consiliariis sperandi posse illum in partes Pro-
 testantium adduci & nunquam fortassis, aut prius, aut postea concepto
 consilio, remittendi hominem Oxonium ad Academiam magistram vete-
 rem, vbi primum foret, inter salutioris vitæ socios & amicos, magistro-
 rum rationes, & disputandi garriendique licentiam, si veri ac boni scin-
 tillam retineret: sed longè maiori factum miraculo ut trimestri toto in
 Catholicæ fidei vitæque exemplis quotidie seipso clarior, confidentiam
 stultam fefellerit consilij publici, quod illi proinde Oxonium Londinensi
 carcere mutauit, à Martio Equite nominato; inde breui ad illum qui erat
 in Turri pessimus transtulit; biduo post fame, & inopia eneruam equuleo
 addixit. Sed qui aduersus blanditias Oxoniensium, egregium iuuenem
 corroborauerat spiritus, idem illum effecit tormentorum victorem &

Mm 3

Dominum : cuius triumphum partem non minimam obtinet eius mater , vt stirpe nobilis , sic heroico spiritu femina , quæ impetrata libertate agendi cum filio , cupiditate martyrij calentem , incendit penitus , & celebrata est inter eximia decora Anglicanarum matronarum non vt rari , aut noui primis quoque afflictæ illius Ecclesiæ seculis exempli , sed ita in multis admirandi , vt suum in singulis pretium dignitatẽque retineret. Post annum Hartus lenti martyrij carcerem , cum Briantõ & Sacerdotibus quos ante meminimus , pœna damnatur violatæ maiestatis Vvrayo Iudice , Nouembris sexto & decimo ; quæ dum ei differtur vt Campiani spectaculo ad furcas Tibornas raptandi terreretur , euentu planè contrario factum vt ferret magno cum dolore produci sibi moras eiusdem supplicij , ac dum fingeret carnifex , ipse agi ex vero credens , & serio , putabat illum sibi quoque in plaustro cratitio locum , & vincula parare , versabatque animo , quod narrauit ipsemet postea quantæ sibi foret consolationi Campiano , cui traheretur ad mortem comes , antiquum suum Societatis incundæ desiderium aperire , dare se illi totum in tironem , eiusdemque familiæ sodalem , & multum confidere deuotionem hanc sui , apud Deum gratam fore , ac ratam , vt cui nihil deesset , nisi approbatio pœlatorum , quam esset ab iis de cœlo obtenturus. Inaudita res , & nusquam gentium , forte nec vnquam inter Anglos visa damnatum ad mortem tormentis subiicere , hæud noua quidem ad hoc emergente causa , vel inaupinata indiciorum luce , sed ipsummet ob crimen quo morti addictus sit. Vsurpata est tamen in Hartum ea barbaries , non alio nomine , nisi quod aduersus Prædicantis immissi absurdam importunitatem veri , & recti steterit tenax , & animo inflexus. Scribit hoc è Turris carcere Kirbius , Sacerdos ille eximius qui paucis hinc mensibus fortiter pro Christi fide occubuit.

[Dominus , inquit , Hartus post longum , & strenuum cum aduersariis certamen , hoc Ianuarij decimo in subterraneum compactus est carcerem , quod renueret constanter vlla in re assentiri Raynaldo , quas ille suas misérias tranquillè perpetitur & quietè. Raynaldus porrò , inter suos tametsi emineat , & congregiatur nobiscum sæpius ; sed vbi arma stringuntur pressius , suæ semper incitiæ sit magis conscius] sic ille , at carcer quem memorat fossa fuit subterranea pedes alta viginti , cæca , sepulchro similis ; situ , putore , luto , graueolentia , & fame nouem illic dies maceratus , sub anni eiusdem exitum , eandemque ob causam , ibidem immobilis gemina compede dies viginti grauatus iacuit. Exin semestri post sua illa iterum in specu sepulchrali , mucida , & putente , dies macere compulsus est quatuor supra quadraginta , interiecta semper inter has tormentorum vices denuntiatione mortis noua , hoc aut illo die , perduellium supplicio obeundæ. Quibus sanctissimus iuuenis felicibus Nuntiis ita gestiebat , vt ferre Optonus ordinarius eius tortor illam animi celsitatem , & hilaritatem oris non valeret. Hinc vero non possum vterius progredi , nisi prius sincera & liquida fide , Isaaci Casauboni , pura , & picta retulero de Harto , & Raynaldo mendacia. Casaubonus igitur non imperitus , in Francia Grammaticus,

maticus, sublimis in Anglia repente Theologus, Regi linguam improbam habuit mancipatam ad exprimendos sensus illius improbos & Catholico dogmati, ac Iesuitis repugnantes. Vnde sua quadam benè longa, & Iacobo causas damnati Garnesi dictante (de quo sapiùs deinceps) confarcinata epistola; Religionis ait immota constantia, sed prudenti tenacitatis eius moderatione Ioannes Hartus Iesuita, post crebros cum Raynaldo viro erudito, de vera fide, & necessaria congressus, catè tandem, salubri consilio statuit, vitam libertatè que retinere. Ob hoc etiam peculiariter laudandus, quod execratus sit Campiani obstinationem in potestate Romani Pontificis, propugnanda vel infinitate potiùs immensæ in terris potentiae pertinaciter ob firmati, exemplo cæteris, qui subsecuti sunt præiuit. Quam solers & scitus Mynnecides! doctus onustam mendacis nauim paucorum verborum complecti angustiis. Nam primum Hartus tunc noster non erat, sed esse solum adhuc cupiebat, dum certamen iniuit cum Raynaldo; libertatem vero inde Hartus minimè retulit, sed destinatum sibi fortuito inter Sacerdotes septuaginta exilium; haud quidem assensus præmium vlla in re Raynaldo præbiti, sed diribitorum arbitrium, qui Sacerdotibus ex omni numero captorum, septuaginta lectis, vitam dono, pœnam exilio mutarunt, intaminatis licet ab omni Protestantium, errore, ac fumo. Erat autem Raynaldus (qualem nobis depinxit, expertusque fuerat Kirbius) homo planè indoctus, si cum nostris Sacerdotibus conferretur; neque vero illam Pontifici, negabat Raynaldus potestatem, quam æquè illi Protestantes, & reliqui negant hæretici, sed quam Orthodoxæ Theologiæ magna pars haudquaquam illi attribuit. Temporariam scilicet ad inaugurandos, & exaugurandos Reges, Monarchiæ supremi auctoritatem atque imperium; quam fuisse Harti disertam sententiam testantur eius ad Raynaldum epistolæ verba perspicua, quæ Cicestrensis antistes Lancellotus Andræi volens in sensum oppositum conferre, falsare illa interuertendo coactus est. Postremò tam longè abfuit vt in defensione pertinaci iuris huius supremi ad redigendos in Ordinem Principes Campianus vitam posuerat, vt ne interrogatus quidem de illo vnquam fuerit, vel auditus.

Sed fini iam cœpta iungamus de Harto videlicet, quem ad Societatis propositum sic Deus cœlitus animauit: videbat in somnis Campianum ad hoc sibi arcana admonitione plurimum instantem, quam illi Thomas Cottamus, Londinensis carceris socius interpretatus est; vnde mox proiectus in genua vacillantis diu propositi fluctuationem firmavit hoc voto, quod ante Augustum Iesu nomen delineatum sua manu in pariete carceris, transmisit his verbis ad Hayuodum in Præpositi manus ab eo peruenturum.

[Sanctissimè promitto, ac voueo coram omnipotenti Deo trino, & vno in præsentia sanctissimæ Dei genitricis Mariæ, S. Ioannis Euangelistæ, S. Mariæ Magdalenæ, Angeli mei custodis, S. Bonifacij (cuius tunc celebratur dies) & denique omnium sanctorum, & sanctarum, me, (si hæc mea vocatio ad Religionem profuturam, Reuerendissimis Patribus Societatis

à Deo profecta esse videbitur) velle in posterum sub moderamine & instituto sanctorum Patrum, in Societate viuere, atque ad eò Christo optimo maximo quantum possum, studiosissimè inferuire: quibus propterea omnibus, & singulis promitto Obedientiam ad finem vsque vitæ meæ præstandam;] his ad Generalem Doctore Alano meritorum eius digno interprete perlatis, cooptatus est inter nostros Hartus, Martij decimo octauo eius anni octogesimi tertij, eductus ergo è carcere, & prima cum exulum manu ex Anglia pulsus in probationis domum Viriduni in Gallia se recepit, vnde Romam accitus Iaroslaiam in Polonia mittitur, vbi nouis insudans sanctorum laborum initiis euocatus est ad palmam veterum, anno post Societatis ingressum tertio, Iulij nono & decimo venerationem nactus est apud Patres eius Collegij sepultum corpus, tum ob viri virtutem tot exercitum aduersis, tum ob repertum septimo post anno corruptionis expertus ipsius cadauer, opinor Deo serui sui nobile spoliū ea gloria decorante quod toties illud supremis obiectasset periculis, habuissetque perpetuo in forti, & sancta mortis violentæ suspensum expectatione.

Par huic in multis, in quibusdam diuersus, Ioannes Bennettus ipsius socius, in S. Asaphi diocesi, & Flintiensis comitatu maximè boreali natus. Carebat is quidem illa ingenij sublimitate, & doctrina quam in Harto docti mirabantur (quod eius laudi censuram paulò post refero) sed pensabat hanc tenuitatem, eminentia virtutis, & dos gratuita naturæ benè mirabiliterque compositæ; nihil eo mitius, & affabilius; nihil modestiæ cœlitum pietatiquè similius, commendabátque has iuuenis virtutes, ipsa quoque oris pulchritudo animus vero, præ quam illa præferret vultus humilitas, & placidissimæ consuetudinis ratio. Ingens, & promptus in quoscumque casus, & pericula, esset pro Dei gloria eundum, quibus ad salutem animarum præsidij in Prouincia Vvorcestrensi tam fructuosè feliciterque utebatur vt inde Regina ministris suboleuerit de aliquo illic raræ doctrinæ, ac meriti Sacerdote, quem tot vestigijs indagarunt, vt suos tandem in cassès illum induerint, cum familiaribus aliquot recens ad Ecclesiam reductis, quorum vnus narrabat deinde, cum Beauuedleij ad deliquium a iuri torquerentur, fuisse laxatis funibus, & adspersa in faciem aromathisa aqua, refocillatos identidem, vt vita integra crebrius torquerentur, & hoc crudelis obsequijs inuento produceretur eorum carnificina diuitijs. Bennetto Flintum ad fauces Deæ fluminis traductum dati sunt cognitores Guillelmus Hugo S. Asaphi Episcopus, & Georgius Bromleyus pacis in ea Prouincia conseruator, cum assessoribus, & hoc volui examinare, cum superius monui Bennettum neque ingenio, nec literis excelluisse magnopere; controuersis tamen de religione & Ro. Ecclesiæ primatu quæ sitis agitari cœptus, sic respondit, sic institit, sic idoneis auctoritatibus dicta sua probauit vt extricare se ab eo non posset Episcopus, & obmutesceret non semel. Egeretque Bromlei hominis laici adhortatione, ne campo excederet, sectæque suæ honori deesset. Essent planè iucunda, si illa prout seruamus iuridice conscripta, legerentur; euidentique hinc foret, præstitisse

præstitisse famulo suo Christum quod tanto ante promiserat. nempe illi daturum os, & sapientiam, cui non valerent omnes eius aduersarij obstare, præstóque illi spiritum Patris adfore in eo loquentem. Porro se in illo multarum horarum prolixo congressu, generositas animi extulit, ab rationibus humanis adeo libera, vt omni procul hæsitacione, ambiguo, & metu Catholicum suum profiteretur sensum, quod de Ecclesia Rom. minus libenter audirent hæretici hoc inculcaret iis clarius; quæ autem auerent contra ipsum, de ipso cognoscere, proderet illa distinctius, atque audentius; se nempe Sacerdotem esse, missumque ab eo in Angliam penes quem erat mittendi potestas Christi Vicario, ad promouendam salutem animarum, & Catholicæ veritatis propugnationem; quibus ille ad noctem dicendo prolatis, & suo munitis chirographo, ex omni adstantium turba dubitauit nemo, quin conclamata esset eius vita, erupitque ab iis illa vox sit tibi Ioannes! auxilio Deus. Quibus ille vicissim; & vobis sollicitas infundat salutis vestræ sempiternæ curas, vosque ad se benignè reuocet.

Hinc die postero inscius in supplicium abducitur quo nullum poterat Sacerdoti modesto iuueni, verecundo, atque innocenti detestabilius inferri. Concluso in quoddam castelli gurgustium, iuuenum manus inducitur, inquinatissima, & ex omni concreta obscenitatum luto, tametsi nobilis. Hi suo è numero, impudentissimum, & impurissimum, obtrudant coram, Sacerdoti castissimo, profcenium omne turpitudinis satyricæ explicantem, & cuius non posset corporatus Asmodeus agendo assequi imitarique fœditatem. Hanc deinceps vir sanctus, quanquam senex, nisi dissimulata verbis communibus, propudiosa turpitudine, & cum ingenti horrore nunquam meminerat. Tunc vero totus in ruborem & lachrymas ibat, subibatque atrox animi tormentum, insultantibus interea spurcis iuuenibus, & inductum ab se sannionem fœdissimum hęc magis vrgentibus & dilaudantibus quò Ioannis oculos & verecundiam torquebat delentius. Ludo tandem probroso saturi iuuenes abscedunt, Ioanne miseram deplorante quam edit hæresis in suis sequacibus omnis honesti stragem, vt quibus omnem non solum auferat flagitiorum interiorem sensum, sed innatum quoque mortalibus omnibus pudorem, qui solet in nobilitate vigere acutiùs, & quicquid vel minimum dedecet auersari. Post hoc die Nouemb. nono, & decimo anni 83. reos inter complures variorum promiscuè criminum, in catena Iudicibus sistitur, iussusque manum de more tollere, quantum potuit attollens *Eccam ait, in testimonium Iudæis & gentibus.* Sed abruptit clamoribus auditi volentem Bromleyus, nec præterea vsquam admitti, & loqui publicè illi concessum est, ob singularem vim, nimiumque perspectam erroris confutandi, nec ora iudicum pertimescere solitam, nec eorum terreri potestate. Flinrense igitur in Castellum remisso adiunctus est ad subterranei carceris altam specum, tibiis ex ferro vectis duplex quo ad Ianuarij quintum & decimum cruciatus, alio transcribitur non eripiendus pœna, sed pœnam mutaturus, Illic primum Atchinus loci custos, conuitorum tempestate mediam per

horam deturpat, & onerat accedentem; solenni eiusmodi hominum comitate ac stylo, aduersus Sacerdotes Catholicos, quantumvis genere illustres, derumuerat conuitorum ex nube grando, ad facta descenditur, crassa manus ambæ stringuntur manica, pedes solo duobus finguntur funibus, corpus omne, tortorum valido robore tenditur, attrahiturque vt in equuleo, nisi quod stans, & rectum, in sublime. Horas nouem durauit, in ea uolenti supplicij machina, in qua duo illum inuisere, amici olim vt quidem putauerat, à quibus pro illa qua vulgo valebant potestate sperandum sibi aliquod cruciamenti barbari leuamentum existimauerat; at ij ex illa Caluini exedra profecti, quæ crudelitatem religioni, & merito deputat, infami fœdatum conuicio, iubent ad mensuram digitorum quatuor distendi, horrendo corporis iam afflictissimi cruciatu, sed magnitudine animi æquè vt antea vegeta, nec dolores suos, vel tenui gemitu laxante, aut cognitorum misericordiam fractiori querimonia pulsante: obtulit se illi adolescens Caluino dignus, conditione seruus, vtrinque idoneus ad eam quam ferebat consolationem. Sexcentis enim appetitum contumeliis & sannis, cum mille in eum exaggerasset probra, hoc demum ocyma conclusit epiphonemate, [cupertitioso Pâpistæ, deceptoris simplicium & hypocritæ Sacerdoti, venire quidem ex merito quæcumque perpetiebatur, nisi forte deceret conuenientius, illum faucibus fractis suspendi, quàm manibus. Sub hæc idem è sacris literis proferre Anglicè, commentarique pro libidine diuersa loca in Bennetum, qui cernens iuuenem sua tacentis patientia largius, & importunius ineptire, vocato ex carnificibus qui adstabant, nondum ait, Domine mi! aduertis animosum hunc de Oxoniensi gymnasio militem, scripturæ studiis & Theologiæ calentem, ambire mecum certamen de Religione? Huic ergo te quæso sedem ex aduerso pone, sed vsu, scitu, forma, mææ isti per omnia similem, esto etiam cum prærogatiua loci quæ illi debetur. Exaruere illico hac petitione ventosa verba in ore iuuenis, & quasi reipsa esset addicendus suam aut Theologi, aut serui iactantiam mutus aliò transtulit: Bennetum nam imminebat nox, luxatis ossium commissuris iam non valentem insistere pedibus, tortores in carcerem referunt, vbi dies decem, inter dolores sæuissimos cum iacuisset immobilis, productus est alium quempiam ad fori Ministrum Amicium nomine, à quo placidè primum increpitus de pertinaci eorum silentio quos restituerat Ecclesiæ Rom. quos habuerat hospites; quibus operam suam præstiterat, quorum vsus fuerat liberalitate ad necessaria vitæ subsidia, quibus ille horarum nouem tormento quæsitis taciturnitate idonea iam satisfecerat, sed enim, ait, à Senatu sum iussus, eas tibi quærendi & torquendi machinas adhibere, quæ tibi ex capite duritiam eximant pertinacem; ex ore, non illud obstinatissimè repetitum. Et ego, vir sanctus à Deo, inquit, deserto imperio iussus sum *non timere illos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere.* Ac ne leui quidem morsu perstringere, *sed enim qui potest, & animam, & corpus perdere in gehennam,* quæ in verba paucis vtrinque dissertis; cras, inquit, Amicius sermonem, lingua longè diuersa repetemus. Fuit hæc

nona sermocinatio, iteratio tormenti prioris tanta dolorum atrocitate aucti, vix vt ultra tres horas produci potuerit, cum prius nouem tenuisset.

Digna planè quam suspiciamus admirabilitas diuinæ opis in corroborando sui huius athletæ animo aduersus debilitatem proprii corporis, & barbariem immanitatis alienæ, instauratis enim quærendo tormentis, quibus se pridie iactarat Amicius excussurum Benneto monosyllabas illas voces quibus omnia negabat, hoc nihilominus cruciatuum in æstu ringens licet multumque indignans responsiones alias non tulit, nisi ante sibi reuulsam iri de pectore animam, quam vocè in fidam aut halitum suspicionem in Catholicos sinistram daturum. Quod visus est tam deliberato firmitatis Decreto asserere, vt lusæ tam diu operæ puderet cognitorem, & huc illuc identidem inops consilij; cursitaret: semel autem regressus in carcerem scrutatusque si forte in ipso, aut pro se aliquid resedisset, in Breuiarium incidit. Erat hæc tota viri Dei supellex, & hoc illi mox exprobrans ostentauit. Atque hic se demum, nusquam præterea, supplicem exhibuit Benneti constantia rogans, & obsecrans vt sibi restitueretur, cum Regiis legibus nihil oppositum contineret. Cognitor vero, ne faxit, inquit, vt hoc recipias quo utaris ad sanctorum inuocationem, hoc est idololatriæ Papisticæ cumulum. At ego, subiunxit Bennetus, faxo ne hinc lucri tantillum facias, nec ego damni tantillum capiam; precationis breuissimæ vice quam eram facturum, precando tempus decuplo producam. Interiecta dehinc breui mora, redit idem cum Zuingliano ministello Amicius, Dei seruum (si superis placet) in suis positum æstuantemque cruciatibus, ad disputandum stolidè inuitans; at ipse neque nunc inquit, mihi sat commodum; nec circulatorum hoc theatrum est. Abundè sit vobis in mentè reuocare prouocationes Campiani, æquas, & faciles, vestro cū magno dedecore à vobis reiectas. Qua monitione vulnus restituit olim Protestantibus inflatum, nec dū satis tempore curatum; exclamat furens Amicius, & diras mille in Christi euomit Sacerdotem, clauditque illius eiusque similibus amenti execratione, impropere non posse regnum cum iis consistere, totos esse in tumultibus & seditionibus ciendis, & subducendis à iure Principum populis. Cui repente Bennetus, & hic tamen ait regni vestri status cui, vt creditis, nec ego inficior ad laboramus euertendo, si mihi spes & desiderium vaticinantur vera, velitis nolitis ruinam trahet, quam nos impellimus, vnum enim & solum Religionis falsæ statum ad hoc in eo contendimus vertere vt Catholicam, & veram, in auitum ab annis supra mille quadringentis restituamus thronum, hoc nos toto sudore & sanguine molimur, quod vbi Deo propitio confectum à nobis fuerit, habituri sumus filios vestros, tam utilis sanctæque operæ laudatores, etsi vobis nunc ingisa veniat, & omni crudelitate impugnetur, his & similibus audiendis, cum Amicius irarumperetur, nec ei ad vindictam suppeteret aliud præter vnam in carnifices potestatem, toto illam furore in Dei seruum exeruit, iabens, vrgensque illum distenderent, distraherentque omnes ossium iuncturas ea violentia, quam si horis plus tribus protulisset actum erat de vita, cedebatque

anima corpore, modis tam atrocibus lacerato. Horas vero illas in Dei laudibus; in professione Catholicæ veritatis; & confutatione aduersariorum cum impleffet, refertur in carcerem; inde Londinum, noui carceris nouus hospes; Septembris demum vigesimo quarto, sequentis anni octogefimi quinti, cum Sacerdotibus triginta in exilium pulsus, Remos se recipit. Illic ea luce meritorum ingenium circumfusus, qua maximè poterat Societas omnis decorari, de se tamen adedè abiectè sentiens sic eam expetiit vt precario tantum, & beneficij summi loco eam sibi concedi posceret, quas illi preces qui successerat Alano in gubernatione seminarij Remensis Doctor Barretus commodauit; anno itaque seculi proximè sequenti Viridunum profectus tyronibus nostris adscriptus est Septembris sexto, annos iam natus sex supra triginta, quibus totidem superstes tresque insuper addidit, horumque vltimos triginta quinque exegit in Anglia, speris veteribus quas illi olim exilij sui sententia incusserat minis, proditorum supplicio lauturum si quando insulam attigisset. Sed cui placuerat antea eius magnitudine constantiæ in tormentis Anglos animare, ad æquam fidei æstimationem, & defensionem, voluit postmodum eiusdem sudoribus Catholicorum in iis augere numerum, & ardorem; in quo ad ætatis annum quintum supra septuagesimum laborauit, senili virtute, alacritate iuuenili, eoque spiritu quem illa temporum poscebat calamitas. Palmis demum omnibus insignis quæcumque possunt hominem verè Apostolicum ornare, opprobriis, vinculis, cruciatibus, laboribus, animarum lucris, & heroicæ virtutis suppellectili diuite, Londini sanctissimè obiit, die Christi natali anno 1625. magno Catholicorum luctu, quorum fuit communis de illo sensus, quem Prouincialis peculiarem suum de viuente his verbis Generali expressit. *Vir pius, & sancto simillimus, Confessor antiquus, non tantum doctrina quam praxi, & integritate celebris.*

